

De rechter oordeelde dat de voetballer dat bewijs moet leveren. En dat blijkt, acht jaar na dato, vrijwel onmogelijk



Vette pech, logboek weg

Ik voetbal niet. Mijn sportieve prestaties beperken zich tot een paar keer per week crossfit en yoga – al is het maar om mijn rug en humeur soepel te houden. Blessures heb ik gelukkig nog nooit opgelopen, hooguit een blauwe plek van een kettlebell. Maar als je leest over een amateurvoetballer die kampt met knieblessures na het spelen op kunstgras, en vervolgens zelf moet bewijzen dat het veld slecht onderhouden was, dan snap je: daar wil je niet staan, op dat veld én voor de rechter.

In Middelburg speelde zo'n zaak. Een voetballer hield aan wedstrijden op een gemeentelijk kunstgrasveld blessures aan beide knieën over. Volgens hem was het veld te hard en te compact – het gevolg van gebrekkig onderhoud. De gemeente verdedigde zich met keuringsrapporten uit 2014 en 2018, waaruit bleek dat het veld aan de normen van NOC*NSF en KNVB voldeed.

Maar dat zijn momentopnames, geen garantie dat het veld op het moment van de blessure ook in orde was. Een onafhankelijk adviseur bevestigde dat onvoldoende infill en gebrek aan regulier onderhoud het veld stugger maken, waardoor de kans op blessures toeneemt. De grote vraag was: hoe toon je dat achteraf aan?

Een veld dat formeel 'voldoet' is niet automatisch veilig als het wekenlang niet is bijgehouden

De rechter oordeelde dat de voetballer dat bewijs moet leveren. En dat blijkt, acht jaar na dato, vrijwel onmogelijk. Zeker omdat – en hier wordt het pijnlijk concreet – het onderhoudslogboek van het veld nergens meer te vinden is. Vette pech dus, want zonder die gegevens valt niet te achterhalen of het onderhoud wel of niet volgens afspraak is uitgevoerd.

De zaak is daarmee nog niet afgedaan, maar laat nu al zien waar het wringt. Gemeenten en aannemers kunnen zich beroepen op normeringen en keuringsrapporten, maar wie houdt bij wat er tussendoor gebeurt? En wie draait er op voor de gevolgen als het misgaat?

Voor beheerders van sportvelden en hun onderhoudspartijen liggen hier duidelijke lessen. Goed onderhoud is essentieel, maar het moet ook aantoonbaar zijn. Wie werkt met vaste onderhoudsplannen en die nauwkeurig vastlegt – van borstelbeurten tot infill-metingen – voorkomt niet alleen schade, maar ook juridische onzekerheid.

Want uiteindelijk gaat het niet alleen om techniek of sporttechnische waarden, maar om mensen die veilig willen sporten. Een veld dat formeel 'voldoet' is niet automatisch veilig als het wekenlang niet is bijgehouden. En wie het onderhoud verzorgt, moet kunnen aantonen dat hij zijn werk goed doet – met logboek, niet met natte vinger.

Willemijn van Iersel
Hoofdredacteur



BE SOCIAL
Scan, lees & deel!